

Српски пегаз

Јесте ли икада чули за Јабучила, верног коња Војводе Момчила? Јединог пегаза српске митологије, белог попут замагљених прозора током зимске вечери, који би се виноу у небо величанствено јездећи изван граница облака и кроз приче и легенде о његовим подвизима летео би све до данас.

Јесте ли се икада запитали шта се с њим десило? Јесте ли се запитали да ли он и даље језди небом као некад? Наравно да се његова крила и даље виоре под светлима ружичастог заласка сунца, а шта се са њим десило то је једна сасвим дуга прича која почиње некада давно, не зна се тачно када. Био је то последњи подвиг Јабучила и његовог господара и од тада он се наслеђује дуго, дуго... ах, дуго све до мене.

Волим га исто колико и он воли да летимо заједно. Најбољи смо пријатељи једно другом. Разуме ме када сам тужна или имам проблем. Њега је и без речи лако разумети. Увек бих се загледала у његове крупне тамне очи које су ме као бунар успомена натерале да се присетим свега лепог што сам с њим доживела. Онда би Јабучило зарзао смело, а ја сам већ схватила да је време да одлетимо негде високо и погледамо цело насеље са неба. Оданде све изгледа лепше и другачије. Увек бих му се попела на плећа, помиловала његову облачну гриву и онда као са највише тачке на небу заједно с Јабучилом гледала савршен залазак сунца док ми се срце готово топило. Тако бисмо летели све док малене звезде не започну своју ноћну игру. Када и последње звезде добију сјај, Јабучило нежно замахне крилима кроз густ и свеж вечерњи поветарац, па прођемо меке, плаве ноћне облаке и спустимо се низ месечеву стазу право испред моје куће.

Понекад нас можете видети док летимо ако се добро загледате у своје прозоре. Тако је увек било и тако ће и остати све док се буде причала ова јединствена прича.